

Cinc temporals en quatre mesos. Quan encara no s'ha recuperat del Glòria, el delta de l'Ebre viu una situació inèdita que posa en evidència la necessitat d'actuar d'urgència

SOS: el Delta, ferida oberta

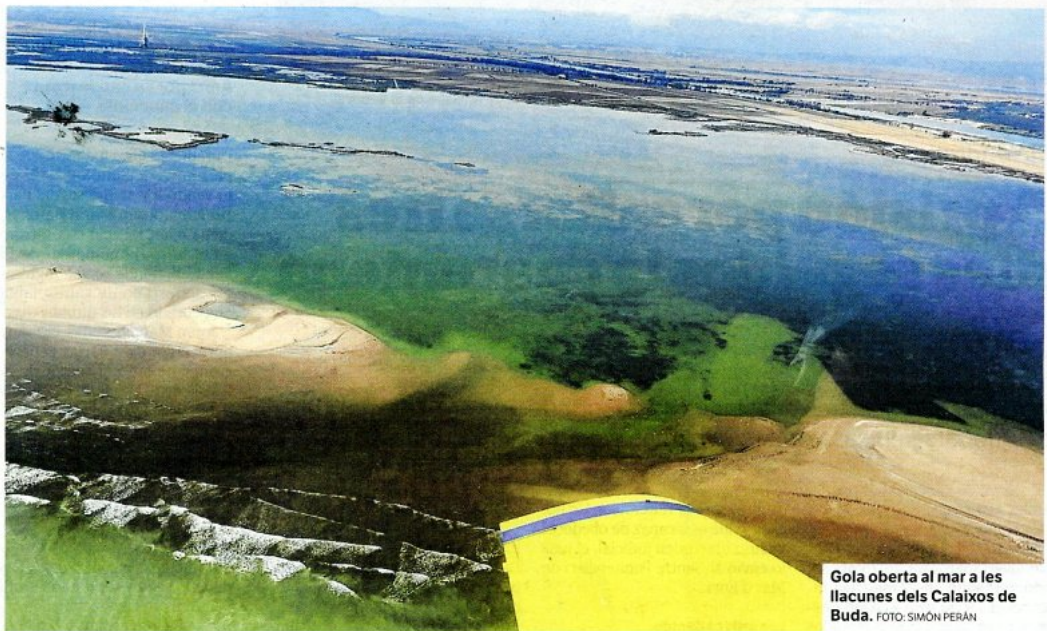
MARINA PALLÁS CATURLA
DELTA DE L'EBRE

Quan encara no s'havia recuperat del temporal Glòria del passat mes de gener, un seguit de quatre temporals més aquesta primavera tot i que menors, han posat en evidència, un cop més, la fragilitat del delta de l'Ebre i la necessitat d'actuar d'urgència. No hi ha més temps. Fa anys que el territori i els mitjans de comunicació estan denunciant que el delta de l'Ebre està desapareixent i que el canvi climàtic ja és una realitat. El mar va guanyant espai a la terra a passes agegantades amb cada temporal.

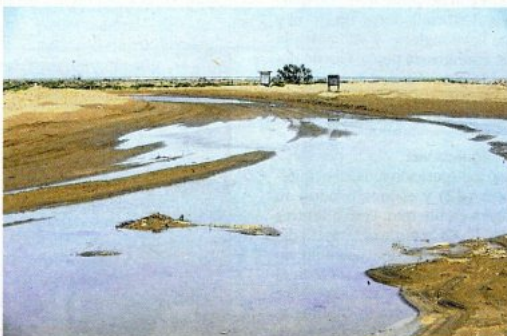
«Una de les veus incansables per denunciar aquesta situació és la de Guillermo Borés, propietari de part de l'Illa de Buda, un espai d'altíssima importància mediambiental. «Pot ser que la defensa que es va fer a la platja de la Marquesa haja sigut prou per resistir l'embat de les onades, de moment, però la barra del trabucador i les platges de l'Illa de Buda han tornat a rebre fort. Una ferida damunt de l'altra. Una freqüència de quasi una llevantada per setmana ens està matant».

Borés ja va advertir que després de tancar-se la gola que va obrir el Glòria a les llacunes de Buda, es tornaria a obrir si no es feien actuacions més contundents. Així ha sigut, com la barra del Trabucador, que va tornar a trencar-se al març. «No s'ha fet res i ara la gola resta més d'un mes oberta salinitzant la llacuna i morint-se les plantes i la flora i fauna aquàtiques», denuncia. A les plantes les aus amaguen els seus nius a l'època de cria, i la primavera és especialment sensible en aquest sentit. Si no s'actua, la llacuna d'aigua dolça es convertirà en un estuari d'aigua salada.

El Delta pateix de subsidència, i també del fenomen regressiu de la costa. Però el segon problema no pot esperar més, en opinió de Borés. «Ens juguem l'existència d'aiguamolls costaners que estan a punt de desaparèixer i que acumulen bona part de la biodiversitat del nostre territori. La urgència ara és restaurar les platges i aturar l'avenç del mar», afirma. «Es tracta d'un drama mediambiental de gran magnitud que

Gola oberta al mar a les llacunes dels Calaixos de Buda. FOTO: SIMÓN PERÁN

Accesos a Buda completament inundats, aquesta setmana. FOTO: JOAN REVILLAS

sembla preocupar ben poc. Una veritable emergència nacional en majúscules i que és silenciada per les administracions».

El Delta té una regressió d'uns 7 metres i una subsidència de 5mm anuals. «Per tant en 70 anys hauríem perdut més del 50% de la superfície, dintre de la qual estan quasi bé tots els espais naturals més importants des del punt de

vista mediambiental. Zones d'un enorme valor ecològic», expressa així mateix Manel Ferré, president de la Comunitat de Regants de la Dreta de l'Ebre. Ferré expressa que la primera acció prioritària és la recuperació de les platges del front deltaic, mitjançant la reposició de sorres, recuperant uns 150 metres de platja allí on s'ha perdut, trencant de forma

dramàtica el perfil costaner (Buda, Marquesa i Trabucador). «Cal recuperar alhora els salobrars, camps de dunes i espais humits que teníem fa 40 anys enrere per tal d'estabilitzar tot aquest sistema natural necessari per a la protecció litoral», sosté.

Sembla, doncs, que l'aportació de sorres ara mateix és vital. Però per a Guillermo Borés no s'hauria de fer amb camions sinó amb una mesura més potent: una draga. «S'ha de trobar una solució que agradi a tothom, que sigui eficaç, sostenible... Però el Delta necessita inversions, inversions que durant dècades li han negat les administracions competents. L'única solució viable per restaurar les platges és portant segiments de llocs que sobren a llocs on són necessaris, al Trabucador, Buda i Marquesa, i aquesta solució sostenible és una draga. Ara l'Administració té l'oportunitat d'acabar amb el greuge històric que ha patit el Delta, aportant aquesta draga com a eina que es necessita per salvar-lo».

Segons Borés, la solució passa per fer circular sediments des de

la punta del Fangar a la Marquesa, i des de la desembocadura del riu Ebre a l'Illa de Sant Antoni i Buda. Mentre que el Trabucador pot rebre-les des de la platja de Eucaliptus. «La font de sediments al Delta és inesgotable, ja que també es poden bombejar del fons marí, sempre apartant-se de les praderes de posidònia. El projecte de fer baixar sediments pel riu és a molts anys vista i el que necessitem és urgència, estem cansats de dir-ho».

Fins ara, s'ha anat actuant protegint els arrossars costaners a la Marquesa i restaurant platges, però per a Borés això són «mínims esforços a l'espera del següent temporal». «No es tracta de resistir com poguem: es tracta de tornar al Delta les platges que tenia fa 20 o 50 anys. I això només es pot fer amb una draga», insisteix. També Ferré coincideix que aquesta seria una bona mesura per mobilitzar sediments sense perjudicar cap ecosistema: «és un sistema efectiu, assequible econòmicament, ràpid, senzill i molt experimentat en països com Dinamarca, Suècia o Holanda».